

Marjut Haimila, Anu Pettinen

Tonttu Linttalänttä ja lumikone

Marjut Haimila (teksti)

Anu Pettinen (kuvitus)

Tonttu Linttalänttä ja lumikone

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Marjut Haimila, Anu Pettinen

Kannen suunnittelu: Anu Pettinen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5440-5

Aamu	3
Linttalänttä	6
Matka tonttulaan	11
Tonttula	14
Kotiin paluu	25

A A M U

Avasin silmäni ja yritin muistaa, onko vihdoinkin SE aamu. Kuulin äidin kolistelevan keittiössä. Aina tärkeinä päivinä hän herää aikaisin laittamaan ruokaa. Nousin ylös sängystä, ja menin ikkunan luo. Minua jännitti avata verhot. Olin odottanut lunta jo pitkään, mutta maa oli pysynyt lumettomana. Verhoissa olevat värikkäät lumipallot ilmeilivät onnellisina, ehkä hekin odottivat lunta!

– Pallot, toivokaa minun kanssani, että ulkona olisi lunta. Ei joulua voi viettää ilman sitä, minä kuiskasin.

Vedin verhot varovasti auki, pidin silmäni kiinni, hengitin syvään ja toivoin. Ulos puhalluksella nostin silmäluomet ylös – voi mikä pettymys, ei lunta. Minä juoksin keittiöön ja huusin äidille:

– Äiti, vieläkään ei ole lunta. Mistä minä voin nyt tietää, onko tontut käyneet katsomassa minua.

Lumessa näkyisi niiden pienet jäljet. Nyt on vain mustaa maata. Eikä joulupukkikaan voi varmaan tulla.

Istuin keittiön tuolille ja katsoin anovasti äitiä.

– Kuulehan Ruska, Joulupukki kyllä keinot keksii. Ja vielähan jouluun on aikaa. Jouluaatto on vasta huomenna, äiti lohdutti minua.

– Onko joulu vasta huomenna? ihmettelin. – Minä luulin, että tänään. Sittenhän lumi ehtii tulla.

Nousin ylös tuolilta ja palasin lastenhuoneeseen. En ollut ihan varma olinko joulun siirtymisestä pettynyt vai iloinen. Minusta joulun odotusaika oli aivan liian pitkä. Sen voisi siirtää paljon lähemmäksi syksyä. Vaikka siihen aikaan, kun kaikki lehdet ovat pudonneet puista. Silloin ei kuitenkaan olisi lunta. Vai pitäisikö se sittenkin siirtää kauemmaksi, että varmasti olisi lunta. Kukaan ei kuitenkaan jaksaisi odottaa joulua yhtään kauempaa, parempi sittenkin pitää se paikoillaan. Enää yksi yö jäljellä, kyllä minä jaksan odottaa.

Keräsin kaikki nallet, nuket ja eläimet yhteen, ja päätin järjestää niille joulujuhlat. Etsiessäni lelulaatikoista jotain, mikä voisi toimia kuusena, pikkuveskoni Tuisku heräsi. Hän halusi päästä mukaan leikkiin. Niin me yhdessä järjestimme leluille kunnon joulujuhlat. Rakensimme joulukuusen värikkäistä legopalikoista, siitä tuli upea!

Koko päivän minä kuitenkin odotin lunta.

Kun isä tuli illalla töistä kotiin, minä ryntäsin heti hänen luokseen ja kysyin:

– Miten Joulupukki ja tontut pääsevät etelään, jos täällä ei ole yhtään lunta? Entä sitten se lumiukko, jonka me olemme tehneet joka vuosi pihalle tervehtimään Joulupukkia.

Eihän sitäkään voi tehdä, jos aamulla ei ole lunta. Lyhdytkin näyttävät niin surullisilta mustaa maata vasten.

Isä lohdutti minua luvaten, että jos lunta ei ole, teemme huomenna valkoisesta lakanasta lumiukon.

Minä hieman epäilin, mitä Joulupukki mahtaa ajatella sellaisesta valelumiukosta.

Entä miten se lumiukko saataisiin oikean muotoiseksi?

– Laitetaan lakanan sisään eri kokoisia palloja. Eikä Joulupukki välitä, onko ukko lumesta vai kankaasta. Tärkeintä on ajatus, sanoi isä.

Huolissani menin vuoteeseen. Äiti peitteli minut ja Tuiskun, isä kävi vielä lukemassa iltasadun meille. Ennen nukahtamista kuiskasin vielä toiveeni pimeyteen:

– Voi kun yöllä tulisi lumimyrsky.

LINTTALÄNTTÄ

Heräsin siihen, että joku painoi minua mahasta. Pimeyden vuoksi en nähnyt mitään. Nostin peittoa päältäni ja silloin joku kuiskasi:

– Lopeta tai minä putoan!

Säikähdin niin, että vedin peiton pääni päälle. Sydän hakkasi rinnassa. Tum, tutum, tutum, se sanoi. Kuuntelin korvat hörössä, mutta mitään muuta ei kuulunut kuin sydämeni ääni. Hetken päästä joku alkoi nykiä peittoa minun vasemmalta korvaltani. Yritin panna vastaan ja pidin peiton reunasta tiukasti kiinni.

– Älä pelästy, Luska. Tule esiin, että voidaan jutella, ääni komensi.

– Kuka siellä... on? minä kysyin ääni väristen.

– Minä tietysti. Joulupukin lähettiläs, Tonttu Linttalänttä, ääni vastasi.

– Ei sellaista tonttua olekaan, minä väitin.

– Jaa. Nooo sittenhän minä olen Ei sellaista olekaan -tonttu, ääni alkoi nauramaan kähisten.

– Oletko se sinä, Tuisku? Ei ole yhtään kivaa pelotella tuolla tavalla.

Minua alkoi suututtamaan, sillä olin varma, että Tuisku oli herännyt ja pelleili minun kanssani.

– Jos tulet esiin, niin näet kuka minä olen, ääni houkutteli.

Tonttu Linttaläntällä on ongelma. Tänä vuonna lunta ei ollut satanut lainkaan. Maa oli paljas, eikä taivaalla näkynyt ainuttakaan lumipilveä. Onneksi tontuilla oli varasuunnitelma, salainen lumikone, joka pystyi tekemään lunta silloin, kun sitä eniten tarvittiin. Mutta lumikone sai voimansa vain ihmisten toiveista. Sellaisista toiveista, joissa toivottiin sydämen pohjasta, että sataisi lunta. Nyt toiveita oli kuitenkin liian vähän, joten lumikone ei jaksanut käynnistyä.

Sitten Linttalänttä muisti vanhan tonttujen tarinan: Jos löytyy ihminen, joka toivoo lunta oikein kovasti, lumikone herää eloon. Se oli tontun ainoa mahdollisuus. Hänen täytyi löytää tuo erityinen henkilö. Joku, joka rakasti lunta niin paljon, että pelkkä ajatus lumisateesta sai silmät loistamaan. Jos Linttalänttä löytäisi hänet ajoissa, reki saisi lumensa, Joulupukki pääsisi matkaan ja koko joulu olisi pelastettu.

Ja niin tonttu Linttalänttä lähti rohkeasti Tonttulasta etsimään sitä yhtä ainoaa, joka voisi tuoda lumen takaisin Korvatunturille.

